

מונולוג של פנס־רחוב

מאת הפנס עצמו

אני פנס רחוב. אינני מתכניש בזה. ודהיפך, כי אני פנס ארוסטוקראטי. החשיך מל האציל ביותר זרם בעורקי. פנסים אחרים, פשוטים יותר, משרתים את הקהל. לא כן אני. אני ממלא יעוד. אני מרכז הארץ, לא, מרכז העולם כולו. אני מסמל את העצמאות של מדינת ישראל.

מה אמרת? שאני דומה למצבת? ההירות במימי ניריווק? הנה לוקנה זאת! היא לא תצלה למאום. פתם פנוי בית, ככל האמרוקאים. מגדל אייפל? גם זו התיכת מתכת עלובה. חושב את עצמו למי יודע מה, מפני שהוא גבוה. אני שואל אתכם, מה זה קובע? העיקר היא הנשמה...

קחו אותי, למשל. באיזה כבוד מתן יחסים אלי הבריות! הם חושבים אותי לאלוהים. את כל הצרות שזהם הם מניו אים אלי. לפחות פעם בחודש עורכים לי טכס, כדי שלא אשתעמם.

תחילה היה לי קולנוע. "קסם" קראו לו. זה היה די נחמד. מוסיקה ופלאקאטים גדולים עם בחורות יפות. אבל אני שואל אתכם: האם זה נאה לי? ודאי שלא. לכן הביאו לי להקה אחרת שקוראים לה "בני כתי". לא היו שם בחורות כל-כך יפות, וגם המוסיקה היתה צעקנית מדי, אבל העיקר הוא הרצון הטוב. אלא שבמשך הזמן התחיל הדבר לשעמם אותי. אתם יודעים, תמיד אותם הנאומים. ועוד איזה נאומים, חדיגוניות אינמה. בקיצור, כדי לא להרגיז אותי העבירו את הלהקה לי רישלים. בודאי מצאו להם פנס יותר

בניאדם אלה, לפעמים הם מצחיקים. בכל דבר קטן הם באים אלי. יש להם תאוונות־דרנים. מה אתם חושבים שזהם יעשו? יסעו יותר לאט? לא. הם רק שודר חים לי כמה שוטרים עם כלי־נגינה ומ סוככים אותי כמה פעמים בתרועה גדו. לה. זהו מין טכס דתי אצום, כנראה. אמרתי לכם, הם חושבים אותי לאלוהים.

אבל זאת רק התחלה. רק גמרו עם התאוונות, נזכרו שיש להם רעש גדול. בעצם לא היה צורך להזכר. שומעים או תו היטב, ביום ובלילה. תחשבו שהתרוי פה פשוטה — צריכים רק לשתוק. אבל לכני-אדם אלה יש מות עקום. בהוי, כמו קים לשתוק הם כאו אלי, ובהנגינות רבה תלוי עני שליט. כאילו אני הרועש, וזה הם. אזלי גם זה מין טכס דתי. הם רצו להשביע אותי שאתערב בענין. אבל לי זה נמאס. סבלתי שבוטע שבועיים, אחר כך זרקתי את השלט. שידאגו בעצמם לשקט שלהם. מה הם חושבים להם? אני שר טר? או מה?

כשגמרו עם השקט ערכו לי טקס חדש. הם הביאו באופן מיוחד מחוץ לארץ את עצמות המנהיג שלהם, זה שמת בזונה, והביאו אותו אלי. לפני זה נתנו לי משומר ראש, שדושה עמודים לימיני ושלושה לשמאלי. אחר־כך באו אלי בהמונים, אלי פיס־אפים, כדי להוכיח לי את חרדתי הקודש שהם חרדים מפני...

עברו חדשים אחרים, וכבר התחיל להיות לי משעמם. אבל בנייהאדם ידעו את אשר הם הייבים לי. הם ערכו בשבילי חגיגה עצומה. יוסיהעצמאות קראו לזה — שהרי אני המפמז את העצמאות. גם מישטו אותי בכל מיני ירק, כנאה למעמדני. מה אתם חושבים? לולא הקימו מחסום תיל מיוחד וגיטו עשרות שוטרים היו בנייהאדם הורגים זה את זה כדי להגיע אלי. רואים אתם, הם באמת חושבים שאני אלוהים...

הי אתה שם, הכלב! מה אתה מרחרחר אצלי? מה אתה חושב לעצמך, שאני פנס כמו כל הפנסים? הסתלק מכאן מהר, אתה שומע?! הסתלק, אני אומר לך. אינך רואה שאני פנס קדוש? החוצפה של הכלבים האלה עוברת כל גבול. עלבון בזה...

סידרת תמונות מאת ח. קאופמן

